

Am răsărit

M Horlaci

Am răsărit

Am răsărit din foc, din pulberea de jos
Din haosul himeric înfăsurat în ceață,
Si-am străbătut distanțe, de mii de ani lumină
Ca să ajung să văd, slăvita dimineață.

Un plod în întuneric, în vasta galaxie
Ascuns printre sisteme create de Stăpân,
Am alergat grăbit să-ajung la suprafață,
Plutind peste milenii ca norii peste fum.

Trecut-am peste alfa, mergând înspre omega
Un călător pribeag, orfan fără de Țară,
Am colindat pustiul cu zeci de mii de forme
Sperând la Ziua când, ajunge-voi afară !

Afară-i libertatea, sfârșitul de tunel
Iar eu, la fel ca puiul ce sade în găoacă,
Ce-asteaptă răbdător, lovind mereu cu ciocul
În coaja lui de ou, ce-i gata să se spargă.

Privesc spre nemurirea, ce-asteaptă ca un far
Vapoarele să vină din larg îndepărtat,
În care sunt străini, ce s-au pornit ca mine
Cu-acelasi dor atunci, când ei s-au îmbarcat.

Pornind pe-acelasi drum, ne-am rătăcit adesea
În vastul univers, al cercului destin,
Iar singuri uneori, ne-a părăsit nădejdea
Că vom ajunge clipa, deplin să biruim.

Omega e departe, iar drumul e prea lung
Sinistre soapte cresc în mintea de fugari,
Si demonii urgiei născuți printre vulcane
Pe tronuri de granit, stau vesnic ca dusmani.

Dar Dumnezeu e vesnic, El, însusi existența
Trimite-n calea noastră luceferi sclipitori,
Ce-n strălucirea Sfântă ne luminează bolta
Iar pasii oboseți devin mult mai usori.

Când vom ajunge-acolo ?... Nimeni nu stie clipa !

Dar suntem o familie: Biserica mareață,
Ținându-ne de mâna chiar dacă ne mai pierdem
Ne vom gasi cu toții, în marea dimineață !

De M Horlaci.